

Spørgsmaal vil blive taget op til samlet Overvejelse, og at der maaske paa anden Maade vil blive søgt Lovhjemmel for en fremtidig Ordning af dette Forhold. Til dette kan Lønningsudvalget slutte sig.

Der har dernæst været rejst — ligeledes ved Samraad med den højtærede Finansminister — Spørgsmaal om, hvorledes Administrationen ser paa de Personer, som staar paa Ventepenge, og den højtærede Minister har svaret os, at de vil blive betragtet som Pensionister, at de altsaa vil faa de Pensionister tilkommende Tillæg. Ogsaa hertil kan Lønningsudvalget slutte sig.

Med den højtærede Undervisningsminister har der været Samraad om de private Opdragelsesanstalters Stilling. Forholdet ved de private statsanerkendte Opdragelsesanstalter er følgende: Lønningerne for disse Anstalters Personale er ordnet ved Finansloven for 1909—10. Satserne blev den Gang fastsat paa Grundlag af Lærerlønningens Minimalsatser, men med et lille Tillæg, saa vidt jeg erindrer 50 Kr. Staten ydede et Tilskud til Begyndelseslønnen og hele Alderstillæget. De Lønninger, der ydedes, var noget lavere end de samtidige Lønninger paa Statsopdragelsesanstalterne, navnlig lavere end Lønningssatserne for Tjenestemændene ved den største af Statsopdragelsesanstalterne, Braaskovgaard, noget nærmere ved Lønningerne paa Børgildgaard. Der har altsaa — uden at der har været nogen direkte Ligestilling mellem de statsanerkendte private Opdragelsesanstalter og de egentlige Statsopdragelsesanstalter — dog været en vis Forbindelse mellem Lønningerne ved disse to Grupper af Anstalter, og det har derfor indenfor Udvalget været naturligt at pege paa, at naar nu Statsopdragelsesanstalternes Tjenestemænd fik deres Lønningsvilkaar forbedret, maatte der ogsaa foretages et eller andet for at hjælpe paa Forholdene ved de private statsanerkendte Opdragelsesanstalter. Den højtærede Undervisningsminister har svaret os, at det var ogsaa hans Opfattelse, men at han tillige var opmærksom paa et andet Forhold, nemlig dette, at Staten under de nuværende Forhold ikke havde nogen som helst Indflydelse paa de private Anstalters Arbejdsvilkaar og Lønningsvilkaar eller Ansættelsesbestemmelser; end ikke Antallet af Personer, der skulde ansættes, kunde man indenfor Undervisningsministeriet øve nogen Indflydelse paa; dette Forhold maatte altsaa undersøges og eventuelt

ændres. Det var derfor Ministerens Ønske at nedsætte et særligt Udvalg til at undersøge dette Spørgsmaal, men Ministeren vilde foreløbig for et halvt Aar — for Tiden fra 1. Oktober 1919 til 1. April 1920 — søge Bemyndigelse til at lade udbetale forskudsvis et Beløb, beregnet efter de for de mindre Statsanstalter paa dette Lønningslovforslag fastsatte Tal. Denne Stilling fra den højtærede Ministers Side kan Udvalget billige, og Udvalget ønsker, at der maa blive foretaget netop det, som Ministeren i dette Samraad har antydnet.

I et Samraad med den højtærede Justitsminister har vi drøftet Spørgsmaalet om Dommeres Bivirksomhed. Da Spørgsmaalet om Tjenestemænds Adgang til Fortjeneste udenfor Statsvirksomhed forrige Gang var fremme her i Rigsdagen, altsaa i Aarene omkring 1909—11, umiddelbart efter, at den saakaldte „Ben“kommission havde afgivet sin Betænkning, var der samtidig Ønske fremme om, at en Del Tjenestemænd, specielt Departementschefer og Dommere, skulde stilles noget anderledes end andre Tjenestemænd, idet der skulde være et absolut Forbud imod, at de overhovedet havde nogen som helst Bifortjeneste, nogen som helst indtægtgivende Virksomhed udenfor Statstjenesten. Jeg kan om denne Sag henvise til en ret udførlig Redegørelse, som findes i Lønningskommissionens Betænkning, og hvoraf blandt andet dette fremgaar. Spørgsmaalet var igen fremme, den Gang Retsplejeloven var til Behandling her i Tinget i Aarene 1914—16, og der blev i den Lønningslov, som ledsagede Retsplejeloven, truffet en Bestemmelse med Hensyn til Dommeres Bivirksomhed, en Bestemmelse, som er overgaaet i Lønningslovforslaget, som i Dag er til anden Behandling her i Tinget, den findes i dette Lovforslags § 442. Indenfor Udvalget har der været flere Opfattelser fremme vedrørende dette Spørgsmaal, bl. a. den, at det vilde være rigtigt helt at stryge § 442. Derved vilde det Raad, som denne Paragrafs 2det Stykke forudsætter oprettet, et Raad, bestaaende af Retspræsidenterne, og som skal træffe Bestemmelse med Hensyn til andre Dommeres Ret til Bivirksomhed, helt forsvinde, hvorved Resultatet altsaa vilde blive, at fremtidig skulde Afgørelse træffes paa samme Maade, som Afgørelse med Hensyn til Statstjenestemænds Bivirksomhed ellers træffes, nemlig af den paagældende Minister, i dette Tilfælde Justitsministeren. Der har imidlertid fra anden Side i Udvalget været nogen Betænkelighed ved at gaa her-